„Danskeren",

et halvugentlig Nyheds- og Oplysningsblad for det dansk Folk i Amerika,

udgivet af

DANISH LUTH. PUBL. HOUSE.

Blair, Nebr.

„Danskeren" udkommer hver Tirsdag og Fredag

Pris pr. Aargang

i de Forenede Stater $1.50, Udlandet $2.00

Bladet betales i Forskud.

Bestilling, Betaling, Adresseforandring og andet angaaende Bladet adresseres:

DANISH LUTH. PUBL. HOUSE.

Blair, Nebr.

Redaktør: A. M. Andersen.

Alle Bidrag til „Danskeren"s Indhold: Afhandlinger, Korrespondancer og Artikler af enhver Art, bedes adresseret:

A. M. Andersen, Blair, Nebr.

Entered at Blair Postoffice as second-class matter.

Advertising Rates made known upon application.

I Tilfælde af Uregelmæssigheder ved Modtagelsen bedes man klage til det stedlige Postvæsen. Skulde det ikke hjælpe, bedes man henvende sig til „Danskeren"s Kontor.

Naar Læserne henvender sig til Folk, der averterer i Bladet, enten for at købe hos dem eller for at faa Oplysning om det averterede, bedes De altid omtale, at De saa Annoncementet i dette Blad. Det vil være til gensidig Nytte.

Past. J. Magnussen, Manilla, S. Dakota, har taget imod Kald fra Mgh. ved Dickson, Alberta, Kanada og tiltræder straks.

Castro har købt en Billet til Venezuela, hvilket jo ser meget uskyldigt ud; men mon der ikke stikker en Ulv i Faareklæder alligevel?

Fra Jens Dixen har vi modtaget et længere Brev fra det hellige Land. Af Pladsmangel ser vi os ikke i Stand til at bringe Begyndelsen denne Gang; men vi haaber paa Fredag at kunne skaffe Plads til første Afsnit. Vi føler os overbeviste om, at mange var glade ved at læse Beretningen fra Missionen i Indien.

Et amerikansk Blad siger, at Præsident Taft vilde gøre Amerikanerne i Udlandet en stor Tjeneste, dersom han vilde minde Gesandterne og disse, som han maatte udnævne, om, at de er Embedsmænd akkurat lige som alle andre U. S.-Embedsmænd, saaledes at de kan forstaa at behandle alle ens, enten man saa er i „Kridthuset" hos Gesandten eller ej.

En Diplomat, som røgter sit Embede paa en saadan Maade, saa han hæver sig og sine Venner i Kraft af sit Embede, burde holdes ude fra den Magt og Ære, som følger med en saadan Stilling, indtil han faar lært, at det altsammen tilhører De Forenede Stater.

Amerikansk Foretagsomhed er vel bekendt. For nylig har den amerikanske Ambassadør i Tyrkiet skrevet til vor Indenrigsminister, at Tiden var meget heldig i Tyrkiet for amerikanske Forretningsmænd til at sende deres Agenter derover og forsøge at faa Indgang paa det tyrkiske Marked.

Den tyske Handel, som hidtil har været den dominerende paa det tyrkiske Marked, har lidt et frygteligt Knæk, fordi Kejser Wilhelm ansaas for Sultanens eneste Ven. Da Systemskiftet indtraadte i Tyrkiet, tabte det almene Folk Troen paa Tyskland, fordi, som allerede sagt, Kejseren og Sultanen var saa gode Venner, mens den gamle Tingenes Tilstand varede. Yderligere forøgedes Forbitrelsen imod Tyskland, fordi dette Land indtog en østrigsk-venlig Holdning i Annekteringen af Bosnien og Herzegovina, hvad der indvirkede skadelig paa den tyske Handel.

Triple Alliancen har hidtil ført det store Ord hos Porten; men nu er Scenen skiftet, idet England, Frankrig og Rusland nu kan siges at være traadt i Forgrunden. Følgen deraf har og kan kun være heldig for U. S. A., fordi Handelsforholdene bliver friere.

At amerikanske Forretningsmænd vil forstaa at benytte Chancerne, derom tvivler vi ikke.

„En Præsts Ideal".

Færdinand S. Rockwell, forhenværende Methodistpræst i Chicago, blev nylig en bekendt Mand ved offentlig at erklære, at Grunden til, han ikke mere ønskede at prædike Evangeliet, var den, at han ikke kunde forsørge sin Familie, som han burde, med de „kun" 2,500 Dollars aarlige Indtægt Præstebestillingen indbragte ham. Dette „Præstestatement" vakte almindelig Opsigt og maaske særlig inden for vor egen Kirke, hvordet er vitterligt, at Præstelønningerne som Regel er meget begrænsede og ofte Frugterne af lange og svære Debatter om Præsten nu ogsaa behøver saa meget til Livets Ophold. Vi nævner dette, ikke som en Anke, men for at lede Opmærksomheden hen paa Forhold, der eksisterer og kan have og ofte har uheldige Følger.

Mr. Rockwell siger ikke, at han ikke kan forsørge sin Familie med sine Præsteindtægter, men, siger han, ikke som han burde. Dette behøver ingen Komentarer. Mr. Rochwells Statement og Handling viser tilstrækkeligt, at han arbejdede paa et Felt, hvor han havde større Udsigt til at bekæmme end at bringe Velsignelse. Derfor skylder man Mr. Rockwell Anerkendelse for, at han nedlagde sin Præstegerning og gik over til Verden for en større Gevinst. Men vi haaber samtidigt, at Mr. Rockwell snart vil komme til Erkendelse af det lidet holdbare i Verdens Behageligheder; vi haaber, at Mr. Rockwell snart vil indrømme, at selv om Arbejderen for Herrens Sag maa regne med smaa jordiske Indtægter, saa alligevel er dette intet mod den Gerning, der udøves, den Fred, der ejes, den Løn, der venter den, der trofast stred til det sidste.

Hvis vore Præster havde en aarlig Indtægt af 2500 Dollers, tvivler vi om, at en eneste af dem vilde faa den Tanke ikke at kunne forsørge sin Familie, som han burde. Og naar man i samme Øjemed betænker den umaadelige Skare af Arbejdere, der i dette Land maa forsørge og opdrage tit en stor Familie med aarlige Indtægter, der ikke naar ⅓ Del af den Sum, Mr. Rockwell vragede, saa kommer det en nærmere endnu, at det ikke var Præsten Rockwells Indtægter, der var for smaa, men hans eller Familiens Fordringer, der var for store.

Vi er inde for, at Præstens Løn skal være saa rigelig, at han sættes i Stand til at leve deraf og leve godt. Men vi turde ikke udtale os for Præstelønninger, der i nogen væsentlig Grad oversteg den, Gennemsnitsmenneskет er henvist til at leve for. Og heller ikke, ved vi, vilde nogen sand Præst fordre det. For ham er det ikke, hvad dette Liv betaler, hvad Renter Arbejdet giver hernede. Men for ham er det først og fremmest dette, at Arbejdet bærer Frugter til de syge, svage og fattige, dem, for hvem særlig Evangeliet forkyndes.

Det er oftest et jordisk set daarligt lønnet Arbejde at vie sine Kræfter til Tjeneste i Herrens Vingaard. Og for Mænd af Verden, for hvem det økonomiske er Hovedsagen, kan eller vil aldrig nogen Sinde den kristne Kirke kunne betale nok. Saadanne er heller ikke egnede til at prædike det Evangelium, hvoraf et Menneske først personlig maa være besjælet, inden det skal lykkes ham, at lede Mennesker til Tro paa dettes afgørende, frelsende Betydning.

Nej, det er oftest et daarligt lønnet og meget besværligt Arbejde at være Præst. Ogsaa inden for vor Kirke, vore Menigheder har vi hørt Talen herom. Men den unge Mand, der alligevel gaar mod Strømmen og den Vej, Aanden kalder; der alligevel gaar Selvfornægtelsens Tjeneste i Møde, og opdrager og oplærer sig til i Lydighed og Trofasthed at fuldkomme Løbet, han skal, siger Herren, vinde Livsens Krone.

Det skulde Mr. Rockwell have overtænkt grundigere, end han maaske gjorde, og — standset derved. Saa er det tvivlsomt alligevel, om han havde knurret over de 2,500 Dollars og gaaet „bort fra Vejen" for at sælge Automobiler selv med en garanteret aarlig Indtægt af 10,000 Dollars.

q.

Skriver du til dine Forældre?

For nogle Dage siden døde en ung dansk Mand her i Denver i nok saa trist Omstændigheder. Han kom hertil Byen fra Des Moines, Ia., omkring den 1. Nov. 1908. Det kneb med at faa Arbejde; men lidt fik han da en Gang imellem. Efter Jul blev han syg. I et Brev til sine Forældre, dateret d. 23. Jan., men som ikke var blevet sendt af Sted, skriver han, at han var saa fattig, at han ikke havde Penge til et Frimærke til et Brev til dem. I et andet Brev, dateret d. 31. Jan., som heller ikke var blevet sendt af Sted, skriver han: „Jeg rejste fra Des Moines med en Kuffert fuld af Klæder, nogle og tredive danske Bøger m. m., men nu ejer jeg ikke en Stump, og jeg er saa syg, at jeg knapt kan sidde op og skrive, dog haaber jeg snart at blive rask igen." Kort Tid efter kom han ud til en Ranchmand nogle Mil fra Denver, jeg ved ikke hvor, og derfra blev han d. 11. Febr. kørt ind til County Hospitalet paa en Expresvogn, syg af Lunge- og Blindtarmsbetændelse, hvoraf han døde d. 25. Febr. I hans Lomme var der et Brev fra en Ven i Des Moines. „Undertakeren" fandt hans Adresse og telegraferede til ham, at Alfred Hansen var død. To Dage efter fik jeg Telegram fra Prof. Nordentoft, om jeg vilde sørge for at faa Hansen stedet til Jorde. Det skete. Den 3. Marts blev han begravet. Nogle Venner af Menigheden var med til Begravelse. Hans sidste Dage paa Jorden var mørke og trange: syg paa Legemet, og saa fattig, at han intet ejede, og saa døde han langt borte fra sit Barndomshjem, fra Fader og Moder, fra Søskende og Venner iblandt fremmede og ubekendte. Jeg traf ham aldrig her i Denver, saa alt det, jeg ved om ham, er, at han var 19 Aar gammel, og at hans Forældre bor i Danmark i Nærheden af Frederiksværk. Han har vist ingen Familie herovre. Sidste Vinter var han en lille Tid Elev paa Grand View College i Des Moines. Hvde „Undertakeren" ikke fundet det Brev i hans Lomme fra Vennen i Des Moines, da var han maaske blevet begravet af Countiet, og hans Forældre havde aldrig faaet noget at vide om hans Død. Nu kan Sorgens Budskab være tungt for dem; men saa ved de, at han er død; det er dog bedre, end om Breve fra ham var udeblevne, og de hele deres Liv maatte gaa og tænke paa: mon han lever, eller mon han er død? og hvordan man han er død? Der dør mange imellem Aar og Dag, uden at det nogen Sinde kommer til Familiens Kundskab, at de er døde, og paa hvilken Maade de døde.

For et Par Dage siden fik jeg Brev fra en Enke i Danmark, som har en Søn her i Denver, hun skriver: „Som Dreng gjorde han mig ikke andet end Glæde; men saa fik han Lyst til at rejse, og siden den Tid har han skaffet mig mange Sorgens og Smertens Timer. Han ligger mig saa tungt paa Hjerte, da han er saa ung; jeg tænker paa ham om Dagen, han er i mine Tanker om Natten, naar jeg ikke kan sove. I lange Tider vidste jeg ikke hans Adresse; men da han saa kom til Denver, skrev han til mig. Tak fordi De opsøgte ham."

Ved at tænke paa disse to unge Mennesker kommer de samme Tanker frem hos mig, som jeg saa tidt har tænkt paa at skrive lidt om, og nu vil jeg gøre det.

Der er mange Børn, som forsømmer at skrive til deres Forældre. Nogle kan lade Aar gaa hen uden at skrive til dem, andre skriver slet ikke. Hvilken Synd, og hvilken Sorg for Forældrene. Thi selv om Børnene kan glemme deres gamle Forældre, saa kan Forældrene ikke glemme deres Børn, de ligger dem paa Hjerte Dag og Nat, deres Tanker løber hen til dem den ene Gang efter den anden. Hvor som helst du kommer hen i Verden, er du borte fra Hjemmet, da skriv flittig til dine gamle Forældre, det vil bringe dem langt større Glæde, end du har nogen Anelse om, og du ved ikke, hvor længe du har dem. De faa Cents, som Frimærkerne koster, kan du let faa, saa det er kun Ligegyldighed, om du ikke skriver, men lad ikke Ligegyldigheden tage Overhaand. Den Glæde, vi gør vore Forældre ved at skrive til dem, er kun en ringe Tak for alt det, de har gjort for os. Sørg altid for, at dine Forældre ved, hvor du er.

Naar du saa rejser hen et andet Sted, da gaa til Guds Hus og bliv bekendt med Præsten og Guds Folk, saa faar du sande og trofaste Venner. Bliver du syg og kommer Døden, saa behøver du ikke at ligge og dø ganske alene iblandt fremmede og ubekendte og maaske blive begravet, uden at nogen ved det, og uden at nogen kan meddele dine Forældre, at du er død. Men frem for alt lev dit Liv sammen med Jesus og bliv tro imod ham indtil Enden, saa det glædelige Budskab kan blive bragt dine efterladte, naar du en Gang er død, at du døde i Troen paa din Frelser. Det er ogsaa vemodigt at tænke paa, her i dette Land, hvor de unge tjener saa godt, er der mange, som knap kan faa Føden og holde Klæderne paa Kroppen, og kommer de til at gaa uden Arbejde en Maaned eller to, da har de ikke saa mange Penge, de kan købe et Frimærke for. Bliver de syge, da skal de straks ligge andre til Byrde eller ogsaa paa County-Hospitalet. Der er mange unge og ældre med, som nok kunde trænge til at blive lidt bedre Husholdere over deres Penge.

Maatte disse faa Tanker anspore en eller anden til mere at tænke paa sine Forældre og til flittigere at skrive til dem, da var Hensigten med dem naaet.

A. C. Weismann.

Rommerkirken.

Dens Lære, Historie og Moral.

Belyst ved katolske Forfattere.

Af John Larsen.

Første Afsnit — Indledning.

Paa en Passagerbaad mellem San Francisco og Oakland traf jeg for nogen Tid siden sammen med en ældre Herre af jesuitisk Opdragelse, med hvem jeg har været bekendt i mange Aar. I Samtalens Løb spurgte han mig om, hvor naar jeg mente, at Lutheranerne var færdige til at anmode om Optagelse i den romerske Kirke. Jeg mente, at der i den Retning ikke var nogen Udsigt og mindede ham om, at medens vi med alle gode Kristne inderligt længes efter Enhed i Kristi Kirke, vilde det, før der kunde blive Tale om en Forening af den lutherske og den pavelige Kirke, blive nødvendigt for den sidstnævnte at skille sig af med en Bunke falske Traditioner, kaste Læren om Pavens Ufejlbarlighed og Romerkirkens Uforanderlighed over Bord, med meget mere. Han forsvarede naturligvis ivrigt Pavekirkens Institutioner, idet han betragtede Lutheranismen som et Frafald. Vi skiltes selvfølgeligt uden at blive enige om noget.

Dette tilfældige Møde ligesom bragte mig til at tænke paa, hvor farlig egentlig Katolicismen er, og hvor nødvendigt det er for os aldrig at glemme, hvad den egentlig er og vil, saa at vi til enhver Tid paa en intelligent Maade kan gendrive Katolikkernes falske Paastande og historiske Løgne. Den katolske Kirke gaar og venter paa, at ikke alene Lutheranerne, men alle Protestanter en skønne Dag skal komme og banke paa den pavelige Dør og ydmygt bede om at blive indladt!

Romerkirken har blæret sig saa meget og saa længe med sin Ufejlbarhed og Uforanderlighed, at den faktisk nu tror sine egne Løgne; derfor møder man ogsaa ærlige Katolikker, som tror paa de gamle Fabler. Det er heller ikke disse ærlige, men uvidende Sjæle, vi vil til Livs. Det er Systemet, der opdrager dem. Det er Systemet, der skal blottes og banlyses. Det er Propagandaen, der skal umuliggøres. I Ligegyldighed og Uvidenhed er der ingen Sikkerhed; og hvis vi ikke ogsaa i denne Sag kæmper, og kæmper i Aandens Sandhed og Kraft, saa har vi ikke ringeste Garanti for, at ikke vort Folk en ubevogtet Dag skal lade sig lede ind gennem Romerkirkens aabne Døre og til evig Fortrydelse.

Jeg har i mange Aar omfattet denne Sag med Interesse og har, af og til, naar Lejlighed gaves, samlet Vidnesbyrd fra Historien. Det er disse spredte Ting, jeg gerne vil fremlægge som et samlet Hele for den retsindede Læser. Det bliver dog et højst ufuldkommet Vidnesbyrd. Villien er god nok; men jeg mistede mange Hundrede Bøger — deriblandt ogsaa Autoriteter i denne Sag ved den store Brand i San Francisco i 1906. For at Kritikken imidlertid ikke skal faa Anledning til at bebylde mig for at have givet en protestantisk, og derfor muligvis en enisidig Dom i Sagen, vil jeg oplyse, at man for Bekræftelsen af de Eksemplers Sandhed, som her skal fremdrages, blot behøver at henvende sig til de eminente katolske Forfattere, hvis Navne jeg for Bevisførelsens Skyld i nærværende Artikel skal vedføje i Indklamring. Disse Værker kan endnu faas i Bogmarkedet, og jeg har endogsaa truffet enkelte af dem herude i Vesten siden det store Jordskælv. Jeg har desuden, for videre Bekræftelses og Sikkerheds Skyld, raadført mig med og benyttet, ikke alene Edgar, som citerer Kilderne, men Mosheim, Neander, Kurtz og Newton, hvilke alle kender og benytter de af mig nævnte katolske Forfattere. Videre har jeg benyttet Hammerich, Ussing, Schaff's „History of the Vatican Council"; Schaff-Hery og Encyclopædia; M'Clintock & Strong Encyclopædia; og, i enkelte Tilfælde, Eusebius.

Pavernes Liv og Svingninger, saa vel som Pavekirkens Moral, lader jeg hovedsageligen Platina belyse. Han blev apostolisk Abbreviator under Pius den Anden, undergik Torturens Pinsler og Nødsler under den forbryderiske Pave Paul den Anden. Han blev af Sextus den Fjerde ophøjet til Assistent i Vatikanbiblioteket og skrev paa dennes Opfordring „Pavernes Liv indtil Paul den Andens Død." Dette Værk, der af hele Kristenheden betragtes som første Kilde og Autoritet, har jeg nøje gennemlæst (Udgaven er 1688) og benyttet.

Pavekirken og Pavedømmet fremkom langsomt. Kirken havde i de første Aarhundreder efter Kristus gode og ærlige Biskopper, hvorfor ogsaa Læren og Livet holdt sig nogenlunde. Forfølgelserne var dog næppe ophørt, før Biskopperne gradvis tabte den oprindelige kristelige Ydmyghed og Fordragelighed af Sigte; og en Kamp om Forrang tog sin Begyndelse, der endte med, at den romerske Bispestol fik Overhøjhed. Roms Biskop, der blev den første i Kristenheden, tilvendte sig ikke alene den aandelige Magt; men Ære — og Havesyge drev endog de følgende Paver til at tiltvinge sig ogsaa den verdslige Magt. Det gik saa vidt at al kongelig Arvefølge ophævedes, og Regenterne blev tvungne til at lade sig krone af Paven, der ogsaa nidkært vaagede over Retten til at afsætte og landsforvise baade Konger og Kejsere. Gregor den Syvende hævede Pavens Magt og Anseelse til den højeste Tinde i Historien. Pavestolen blev omgivet af en Luksus og Pragt, hvis Mage aldrig er kendt i Historien, og en Række despotiske, ugudelige, æresyge og hævngerrige Paver bragte Kristenheden ind i indbyrdes og blodige Krige, der efterlod det stakkels vildledte Europa mere og mere afhængigt og undertrykt, saa at til sidst intet kunde eller maatte foretages, enten i aandelig eller verdslig Henseende uden Pavens Villie og Tilladelse. Kristenhedens kongelige Hoffer var derfor ogsaa stadigt repræsenterede ved det uforligneligt glimrende og letfærdige Pavehof, hvorfra man maatte indhente Tilladelse til alt muligt. Denne pavelige Kontrol og Autoritet naaede sit Højdepunkt i Inkvisitionen, under hvilken det blev livsfarligt, ogsaa for Individet, i det hele taget at udtale sin Mening, hvis denne ikke stemte med Romerkirkens Opfattelse.

Ved Siden af denne ubegrænsede Autoritet, tilkender Romerkirken ogsaa Paven Ufejlbarlighed. Teoretisk hviler denne Ufejlbarlighedslære paa de falske „Isidoriske Dekretaler" — Skrifter, der løgnagtigen tillagde den tidligere romerske Paverække Udtalelser, som stadfæstede Roms og den romerske Biskops Overhøjhed og absolute Magt. Falskneriet var saa grovt og saa historisk selvmodsigende, at selv de bedre katolske Lærde nødes til at indrømme disse Skrifters Umulighed som Kilde.

Ufejlbarlighedsdogmet blev fremsat paa Kirkemødet i Trident, men man tog ingen endelig Bestemmelse. Det var først Kirkemødet i Vatikanet, som i 1870 fastslog Læren og gjorde den til en af den romerske Kirkes Trosartikler. Læren fandt megen Opposition iblandt Katolikerne. Ikke alene høje katolske Lærde, som Franskmanden Bossuet og Tyskeren Møhler, nægtede Pavens Ufejlbarlighed; men ved selve Vatikanermødet var der ikke mindre end 88 Biskopper, der protesterede. Desuden nægtedes Læren udtrykkeligt i den meget udbredte romerske Katekismus, der var saa almindelig indtil Aaret 1870. — Schaff: History of the Vatican Council.

Dersom Paven er ufejlbarlig, maa selvfølgelig Pavekirkens Lære være uforanderlig, da den er dikteret af den, der sidder paa „Peters Stol". Er Paven ufejlbarlig, da maa Romerkirkens Lære være ens i alle denne Kirkes Lokaliteter gennem alle Tider, under alle Omstændigheder og Forhold. Dersom Paven har absolut Magt og Autoritet over Kirkemøderne, saa maa denne Lære give sig Vidnesbyrd i Kirkens og disse Møders Historie. Dersom, derimod Historien viser, at Pave har staaet imod Pave, Kirkemøde imod Kirkemøde, Lære imod Lære; dersom Pave og Koncilium gensidigt har forkastet og fordømt hinanden: saa er Pavens Ufejlbarlighed og Kirkens Uforanderlighed simpelthen en Løgn — saa meget mere skændig og uforsvarlig, som den er iklædt Religionens Maske.

Det er altsaa Romerkirkens egen Historie, der skal afsige Dommen. Det er Pavernes, Kirkemødernes og de enkelte Læresætningers Historie, der skal afgøre Spørgsmaalet om Ufejlbarligheden og Uforanderligheden, og give os et Indblik i den katolske Kirkes Moral gennem Tiderne.

(Forts.)

Zion City eller Dowies By.

Bruse Barton aflagde et Besøg i denne By for fem Aar siden, da Dowie levede, og nu har han atter gæstet den for kort Tid siden. Han har saa i en Bladartikel givet os en Skildring af Modsætningen i Byen mellem før og nu.

I sin Blomstringstid havde Zion City ca. 8,000 Indbyggere, nu har den ca. 4,500. Det store Hotel „Elijah Hospice" er nu næsten øde og forladt. I dette Hotel findes nu fjere ældre Mennesker, der i sin Tid var rige, men nu er fattige, fordi de lod sig bedrage til at overlade al deres Ejendom til den falske Profet Alexander Dowie.

Det Pallads, som Dowie i sin Tid lod opføre til sin egen Bolig, og i hvilket han levede som en Fyrste og Pave, er ogsaa til Dels øde og forladt.

Fire forskellige Mænd, der har Stilling som Ledere, nemlig Voliva, Bryant, Lewis og Taylor paastaar hver for sig, at vedkommende selv er afdøde Dowies retmæssige Efterfølger. Hver af disse har sin Flok af Tilhængere. Dette minder om en Tid i Kirkens Historie før Luthers Optræden, da der var tre forskellige Personer paa een og samme Tid, som hver for sig paastod, at han var den eneste retmæssige Pave.

Man har Grund til at glæde sig over, at Folk falder fra Dowies falske Lære; men der er Grund til dyb og oprigtig hjertelig Sorg over, at mange blev bedragne ved denne store Forfører, saa de nu er bleven til aandelige Vrag, der ingenting mere har Tillid til og er en Del forstyrrede i deres Hoveder over de store Skuffelser, de har lidt i Zion City. For fem Aar siden ejede flere af Dowies Tilhængere i Zion City 50,000 og 100,000 Dollars, da de kom der, og nu er de fattige, fortæller Bruse Barton. Aandelig Velsignelse fik de ikke ved at blive Dowies Tilhængere. De fik Sindslidelse og mere utilgængelige Hjerter end før for Guds Ords Sandheds Paavirkning.

A. J. Dahm.